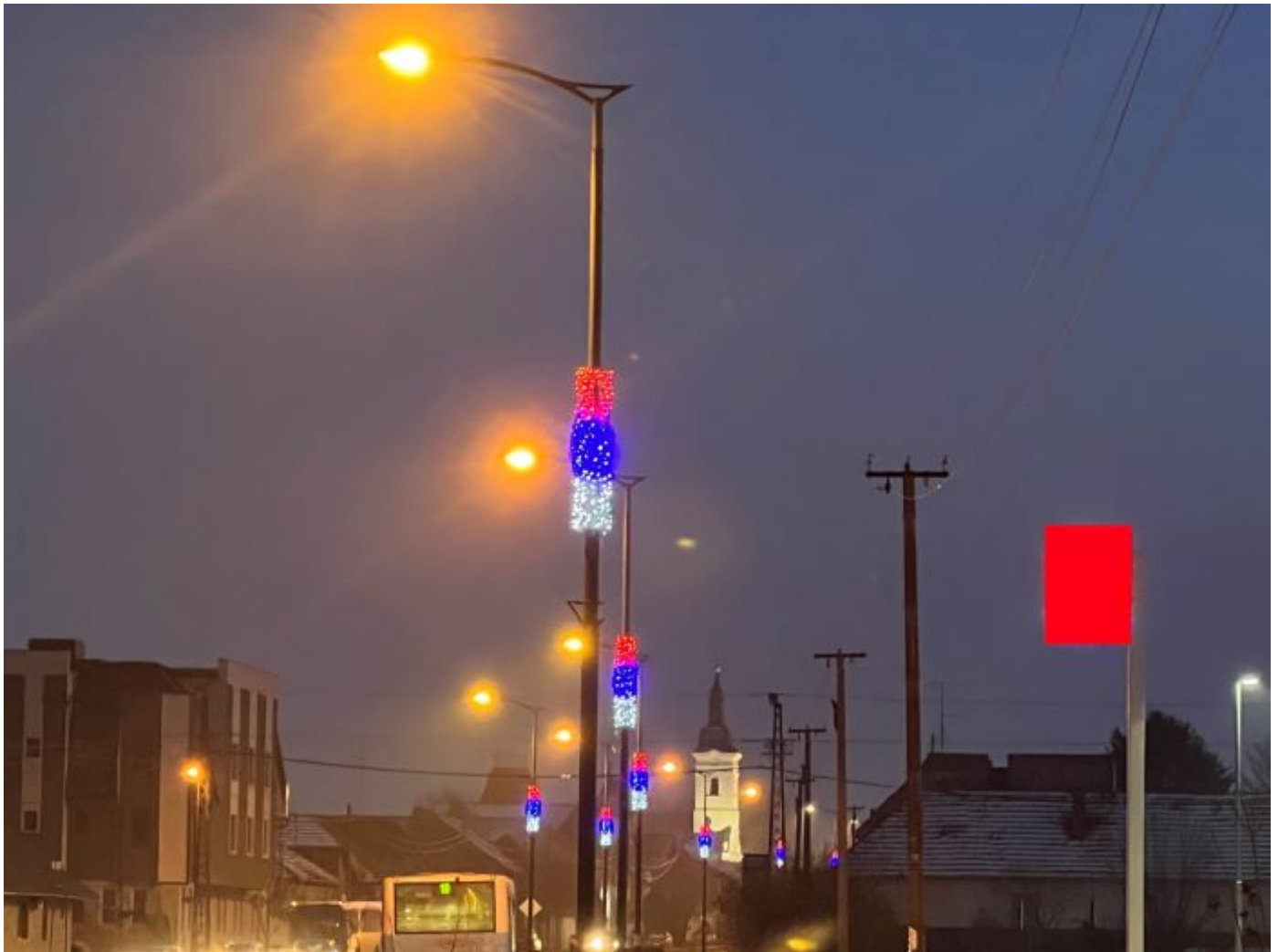

Непријатно ми је што су нам националне боје срозане на улични кич и новогодишњу расвету, а не да ходам испод њих

Кажу да је изрека „ђаво је у детаљима“, која се приписује архитекти Лудвигу Мису ван дер Роеу, првобитно гласила: „Бог је у детаљима“.

Ван дер Рое није могао да прочита овонедељну изјаву Кокана Младеновића, да му је непријатно да хода Суботицом окићеном у бојама српске заставе, али је уважени режисер, који ради у нашем граду, могао да сагледа све политичке финесе питања ког се дотакао.

Ноторна употреба застава на сваком месту и кораку, као да су лампиони, крпаре или завесе, својствена је недовршеним и климавим идентитетима који, стога, морају да се пренагласе, да би се самопотврдили.

Неко ко је накнадно утврдио да је Србин врло тешко ће заденути довољно бадњачића за хладњак или фелне свог аутомобила и тешко да ће икада утишати музику на слави. То је она врста људи која не разликује панаију од амајлије и брка Светог Василија Великог са Василијем Острошким.

Више Српства унутар личности подразумева мање „Српства“ споља и обратно, то је закономерно.

Али, та врста националне адолесценције и (циљаног) примитивизма који је прати, нити локална страначка политика која живи у симбиози са њима, а пре свега од њих, нема никакве везе са нашом лепом и славном заставом.

Никоме због тога не треба да буде непријатно због националних боја, већ због тога што су оне једном петпарачком злоупотребом срозане на улични дневнополитички кич и новогодишњу расвету.

Претпостављам да би се Кокан Младеновић сложио са овим и да би оно што је, верујем, покушао да нам каже накнадно рекао знатно прецизније, уз више такта, истерујући ђавола из детаља.

Ушли смо у референдумску и изборну годину. Већина грађана провлачиће се у њој између политичке Сциле и политичке Харибде.

Прва је оличење унутрашњег бомбардовања.

Њу чини природа режима са својим корумпираним пипцима који, директно или индиректно, паразитирају на грбачи државе, заклинјући се у њу и претећи „издајницима“ околу у њено име, у силиконско-простачком маниру ријалитија и Јоване Јеремић.

Она Србију не види другачије него као валов за своје страначке прасиће.

Друга је персонификација спољног бомбардовања, управо онога што смо преживели 1999. године и касније. Та Харибда „елите“ Србију, будући да је „дивља“ и „неокупана“, види једино као вечни реметилачки фактор који треба ућуткати, по могућности уз помоћ страних „цивилизатора“.

Политичка Сцила и политичка Харибда међусобно се хране мржњом, а у ствари су једна другој услов за постојање. Обе су само наличја концепта у ком једино можемо да постојимо као колонија коју експлоатишу стране компаније и њихове владе.

Бог је вероватно у спасоносном детаљу који треба учити како би се прошло између између њих. Једнако тако треба прочитати и нијансе Коканових триколора.

(suboticke.rs)

Видети још: [Кокан Младеновић: Непријатно је ићи Суботицом окићеном у бојама српске заставе](#)